

Стјепан Петровић Шчипачов

Т Р Ш А В В Е Т А Р

ЖЕНА И МОРЕ

Жена се мору осмехнула,
сагнувши се, руком воду додирнула.
А море...

Најпре ка глежњевима приљубило
се оно,
потом јој колена запљуснуло
таласом,
потом... потом помиловало је по
бедру...

Оно би још продужило игру.
Али се жена осмехнула,
скупила се, руке напред испушила
и... бацила се њему на прса.
(1957)

О МЛАДОЈ НЕПОЗНАТОЈ ЖЕНИ КОЈА ПРОЛАЗИ ТРОТОАРОМ УЛИЦЕ

Лупкају потпетице, лупкају у смени.
Лаки, ужурбани кораци њени.
Ја могу да кажем: витка је ко сјај,
али ја не желим поређења лоша.
Она је — Непознати Крај,
и у тај крај за мене —
нема карте, ни пасоша.
(1963)

тело твоје, младо, ражано
као срећа земаљска, благословено,
Зашто срце моје, зашто је срце моје
заморено знојем.
(1958)

РЕДОВИ КОЈЕ САМ СЛОЖИО
У СНУ

У путној торби стихови и хлеб.
Мантил пребачен преко плећа.
Рано јутро. Још је зора
као застава црвеног плиша.
(1968)

Три си са мном — и сваки трен ми је драг.
Можда ће, и касније исто бити као сада
али долази растајак, иза кога
нема сусрета више никада.

Само ће звезде у неком тренутку виђења
исто тако да просипају свој лик светли
и благ.
Можда ћу негде у хладном свету новог
рођења,
мили друже, да пронађем ја твој траг.
(1944)

ЧИТАВ ЈУЛИ БЕШЕ ПУН ОЛУЈА

Заборавила ниси, знам, ниси заборавила
гу шумицу, поље, то малено село
и пљусак, што нас затекао. Памтиш ли мила,
било је бело од муња, од бреза бело.

Не препознавајући разливене стазе,
газили смо траве кишом наквашене.
По ногама босим као из фонтане
прскала је вода испод камелице.

Читав јули беше пун олуја. Можемо ли да
заборавмо то —
са љубављу нашој и са громовима лето!
(1958)

ПОСЛЕ ДВОБОЈА

Ираклију Андроникову

Не знам, како да опишем
то вече, то страшно јулско вече.
Урлала је олуја у планини Машук,
и пљусак био је муњама осветљен.
На трави Љермонтовљева капа са
ободом

лежала је, напуњена водом . . .
Смрачена том несрећом,
згрчена стоји планина —
пролази година за годином.
(1966)

Још је шкрта земља Јакута,
ал' он већ види крај у цвету,
због мраза топло ће да ушушка
босе јабуке у свом врту.
(1940)

У ШУМИ

Идем и као над књигом
мичем уснама . . .
Мирисом печурке и јагоде
мирише брезова шума.
Било да се пролеће плавети
наједри,
или мразом стегне зима,
у Русији светлост бреза
у очима трепери.
(1966)

О ЖИВОТУ И СМРТИ

— Ех живот! — каже ми сусед. — све нас
чека смрт. У том свету само смо гости.
Сигурно сте, не једанпут видели,
како на поклопац сандука ударају ексерс.
Загледао се у ме са смешком старац,
кухињски филозоф животне баналности одливак.
У свету пролеће. Весео петлов кукуруик.
У отворене прозоре улива се влажно небо.
И малишан златну трубу уснама примаче
и слави, слави велик почетак живота,
да човек буде већи од планина, виши од звезда,
да његова дрскост никад не престане,
Увредљиво је што је живот човеков кратак.
Али у пољу цвет не види ни први снег,
па ипак прекрасан је његов живот кратки,
а троструко лепши кратки живот човека.
(1963)

Ц В Е Ћ Е

На крају свих крајева, у Заполарју,
за вечером цвеће су ми дали.
Много сам путовао, свуда ме путеи водили
ал нигде му се не обрадовах тако, као ту.

Ти цветови су расли у магли хладној,
на сумрачној земљи, каменитој.
Да лето не би узалуд прошло,
последњу топлоту дало им је тло.
(1959)

ПРЕВЕО: ЉУБИША МИШИЋ